

TŘÍDNÍ VÁLKA

Březen/Duben 2014

Na okraj stoletého výročí první světové války

Demonstrace v Moskvě proti válce: "Žádou válku kromě třídní války"

VÁLEČNÉ
PŘÍPRAVY
RUSKA
A
UKRAJINY

SHOW
NEBO
REALITA?

Historický kolaps toho modelu správy kapitálu, který se mimo jiné rozvinul ve východní Evropě během několika desetiletí kontrarevoluce, vyústil v rozpuštění a konec existence SSSR jako imperialistického bloku. Od té doby musel proletariát v tomto regionu, stejně jako jinde na světě, podstoupit četné nové útoky na podmínky svého přežívání. Zároveň se však zbavil jistého množství iluzí podporovaných propagandou Západu, propagandou, která do omrzení do nebe vychvalovala jiný model správy kapitalismu, který měl být „lidštvější“, „svobodnější“. Onen chvástavý „svět míru a harmonie“, tento nový ráj zaslíbený „užitečným idiotům“ ve chvíli, kdy padla železná opona a zpečetila tak konec „bipolárního světa“, všechny tyto iluze se tříští na kousky.

Evropou znovu hlasitě zní dupot vojenských bot, děla jsou nabita, bombardéry naloženy vražednými náboji a bombami, střely míří své nukleární hlavice na budoucí cíle: po válečných konfliktech, které v průběhu minulého čtvrt století v lokálním měřítku a podle okolností způsobily neklid v Jugoslávii, Gruzii, Čečensku, Dagestánu, Osetii atd., dozrávají nyní na Ukrajině předpoklady pro novou válku, o mnoho rozsáhlejší a s nedozírnými mezinárodními následky, a to stále intenzivněji.

Ukrajina zmítaná už čtyři měsíce mohutnými nepokoji, které se zrodily z úrodné půdy hlubokých rozporů určujících pro každou třídní společnost a z jejich konkrétních projevů: hladových mezd, restrukturalizace, propouštění, privatizace, škrtů v oblasti sociálního zabezpečení, jež bylo pozůstatkem „socialistické éry“ atd. Jistě, ona sociální hnutí (jako všechny boje, které se rozvíjí v současné době) si s sebou nesou pečeť nedostatečného rozchodu s nynějšími manažery společenského vztahu i s jejich budoucími náhradníky. Jejich politická vyjádření a jejich vědomí se zdá být tak slabé a falešné... Ale revolucionáři nemohou jednoduše pohrdavě a povýšenecky smést obsah těchto událostí ze stolu.

Současné boje na Ukrajině jsou usměřňovány a kroceny několika buržoazními frakcemi: stoupenci euroamerického „liberálního“ modelu, ultranacionalisty a skupinami extrémní pravice či fašisty... Denně jsme byli konfrontováni s nechutnými průvody s falešnými vlajkami, vlajkami západních imperialistických supermocenství, národními či fašistickými vlajkami... Ale to vše se nijak zvlášť neliší od toho, jak podobná hnutí ovládá („klasičtější“ a „tradičtější“) sociální demokracie, která je mistrem v oboru pacifikace našich bojů: všichni ti odboráři, levičáci, stalinisté, uctívači „přímé demokracie“ a radikální islamisté (v případě našich bratrů a sester bojujících v oblastech s „převážně muslimským obyvatelstvem“ a to obzvlášť od zrodu „arabského jara“)...

Samozřejmě, že proletariát je ještě daleko od toho, aby se vynořil jako revoluční síla schopná prosadit svůj historický program a svou perspektivu zničení kapitalistického společenského vztahu. Proletáři vycházejí do ulic, obsazují náměstí (Majdan byl pouze ten mediálně nejsledovanější případ), obléhají vládní budovy, střetávají se s represivními silami, budují barikády, odmítají pacifikační návrhy šarlatánů z opozičních stran, pokládají si (i když poněkud „neohrabaně“) otázku sebeobrany a ozbrojování hnutí, rabují policejní sklady zbraní (jako ve Lvově) atd. Navzdory tomu se ve většině případů nepotvrzují

jako třída a tudíž jako organizovaná a vedoucí síla, jako pokročilá část (strana) proletariátu...

I přesto, že mnohá vyjádření a projevy vycházející ze sociálních hnutí na Ukrajině v sobě obsahovala buržoazní podstatu, kapitalisté se v současnosti nejvíc obávají toho, že se neklid rozšíří do metropolí světových mocností. Co by se asi stalo, kdyby podobné události vypukly v Ruské federaci, Británii, USA či Číně? Kapitalisté by byli přinejmenším radši, kdyby se mohli vyhnout podobné „katastrofě“, která by ohrozila trvalost jejich společenské diktatury. Proto se preventivně snaží usměrnit všechnu tuto vířící energii, svést tuto sociální bouři do vyjetých kolejí války. A právě proto se Ukrajina může stát ideálním terénem k mobilizaci válečných sil. A osud „Krymské autonomní republiky“, která byla de facto anektována Ruskou federací, či dobytí východních regionů Ukrajiny (Doněck, Charkov,...), které jsou v současnosti zmítány novými nepokoji, mohou být podle okolností zajímavou záminkou pro novou válku, stejně jako se přesně před sto lety takovou záminkou stal sarajevský atentát.

A ani nepřetržité „diplomatické tanečky“ v Moskvě, Londýně, Paříži, Berlíně, Bruselu, Ženevě či Washingtonu, které by měly „uklidnit“ situaci, ani „výzvy k míru“ nemožou zabránit tomu, aby došlo k nevyhnutelnému. I v roce 1914 se odehrávaly takové „tanečky“, i v roce 1914 „nikdo nechtěl, aby došlo k válce“, a přesto se daly do pohybu jisté politicko-vojenské procesy, které 2. srpna vyústily v požár světa...

Kapitalisté se znovu připravují poslat nás na jatka

Letos, v roce 2014, si buržoazie připomíná začátek první světové války a tvrdí, že nyní žijeme ve světě míru a harmonie. Kapitalismus však zároveň čelí nejhorší krizi zhodnocování od konce druhé světové války a jeho jedinou alternativou je znovu masová destrukce přebytečných výrobních sil: zničení zboží, mrtvé práce, ale také zboží pracovní síly, tedy živé práce, čili proletářů... Jediným pro kapitalismus uskutečnitelným řešením (aby následně podpořil nový cyklus zhodnocování) je tedy všeobecná válka. Jeho jediným problémem, zato závažným, je to, jak mobilizovat proletariát na celém světě, jak ho rekrutovat v ideologické kampani, která ospravedlní budoucí masakry.

Současné víření válečných bubnů oznamující vojenskou intervenci Ruska na Ukrajině je součástí této ideologické kampaně. Tím spíše, že se jedná o region, který pro nenasytitý apetit kapitalistů představuje sousto geostrategického významu. Pouhým pohledem na mapu euroasijského kontinentu můžeme zjistit, že tu na jedné straně máme země Evropské unie, jež jsou ze značné části zásobovány fosilními energiemi (naftou a plynem), které přicházejí z Ruska a jeho vrtů na Sibiři (ve snaze vyhnout se závislosti na nestabilních zemích Středního východu). Na straně druhé je tu Rusko, jehož jediná současná možnost, jak zhodnotit své hydrokarburanty a najít pro ně kupce na světovém trhu, je právě exportovat je do EU především prostřednictvím ropovodů a plynovodů procházejících přes Ukrajinu.

Oba zúčastněné tábory kapitalistických supů (Rusko versus EU, USA a jejich vojenskému křídlu NATO) se navzájem potřebují a tento fakt by měl být důvodem, který

„objektivně“ zabrání válce, jež by zničila jednu či druhou soutěžící moc, nebo dokonce obě zároveň. Ale ty samé podmínky mohou také vysvětlovat to, jak jeden i druhý tábor potřebuje dobýt svůj protějšek a ovládnout ho, uchvátit buď rozsáhlé zdroje energie Ruska, nebo úvěruschopné trhy Západu.

Zdá se vám to absurdní, válka kvůli plynu? Kontrola energetických zdrojů pravděpodobně nebude tím nejdůležitějším faktorem ve spuštění války mezi Ruskem a Ukrajinou, ale stejně jako v roce 1914 se do pohybu dávají politicko-vojenské mechanismy, které se mohou snadno vymknout kontrole čarodějova učně, který řídí svět. A v této chvíli by se ropa a plyn mohly stát ústřední otázkou a uvolnit tak všechny vražedné energie, aby mohly být miliony lidských bytostí zmasakrovány na oltáři zisku. Pouze pro příklad, jen za poslední tři desetiletí jsme mohli vidět, jak různé buržoazní frakce vedly válku (či podporovaly jednu či druhou válečnou stranu, či dokonce několik z nich zároveň), aby získaly kontrolu nad oblastmi těžby ropy na Středním východě (Irán, Irák, Kuvajt,...) stejně jako nad cestami, kudy proudí dodávky (Perský záliv,...). Tyto války mají na svědomí přinejmenším stovky tisíc mrtvých, pokud ne dva až tři miliony, „vedlejší škody“ – oběti bombardování „ochuzeným uranem“ a dalšími sračkami vynalezenými géniem kapitalistického pokroku, v to nepočítaje.

Vedle rozvoje nacionalistické, šovinistické a patriotické hysterie v obou zúčastněných táborech, vedle specifických okolností, které vyživují současné válečné přípravy na Ukrajině a v Rusku, musíme zdůraznit zásadní bod: rychlost, s jakou se celá krize rozvinula. Jen několik dní či týdnů stačilo, aby se ukázaly všechny rozpory, které se nahromadily od konce „bipolárního světa“ (SSSR proti USA, Východ proti Západu, „komunismus“ proti „kapitalismu“ podle propagandy obou stran), tj. za posledního čtvrt století. Všechny rozpory pocházející z nevyřešené historické krize, která je kapitalismu (jakožto globálnímu společenskému vztahu) vlastní a kterou si dál nese ve svém lůně, krize, která vyplynula z nového cyklu zhodnocování zrozeného z trosk poslední světové války. Protože kapitalistický řád nesnáší vakuum, jehož vyjádřením byl právě kolaps jednoho ze dvou imperialistických bloků, „pořádek“ se začíná znovu ustavovat skrze bipolarizaci světa, která je tak potřebná pro soutěž různých frakcí kapitálu, ale také k uskutečnění objektivních podmínek pro novou válku. Proto můžeme prohlásit, že dějiny se zrychlují! Stejně jako sociální hnutí, která už několik let a silněji než dříve, napadají společenskou diktaturu kapitálu.

Na tomto místě musíme také připomenout základní podstatu války. Od té doby, co kapitalistický výrobní způsob existuje a vládne celé planetě, jsou všechny války válkami buržoazie, kapitalismu. Ať už kapitál používá k jejich ospravedlnění jakékoli ideologie, všechny války jsou války proti proletariátu, všechny války jsou války proti revoluci.

Vedle soupeření mezi imperialisty je pokaždé příčinou buržoazních válek devalorizace, klesající míra zisku, která vyústí ve všeobecnou nadvýrobu zboží a proto také nadbytek pracovní síly. I když v představách buržoazie jde ve válce především o zničení nepřítele, ve skutečnosti je hlavním cílem každé války v minulosti i dnes pořád to

samé: masivní destrukce lidských bytostí, z kterých se stalo nadbytečné zboží.

Aby mohla vést války, musí buržoazie zlikvidovat proletariát jako třídu, tedy jako aktivní sílu, jako stranu; musí jej rozpustit do lidu a pak mezi občany rekrutovat jiné občany pod jakoukoli vlajku, která zakryje odpornou tvář kapitalismu: vlajku fašismu či antifašismu, pokroku či reakce, „demokracie“ či „nového řádu“, vlajku dobývání životního prostoru či národního osvobození, obrany civilizovaného Západu či boje proti kolonialismu... Je to vždycky ve jménu míru, svobody, demokracie, socialismu... když se mrtvoly vrší na hromady, když tříštivé pumy mrzačí civilisty i vojáky, když se umírá v koncentračních táborech.

Komunistická akce proti kapitalistické válce i míru

Ať už současná krize mezi Ukrajinou a Ruskem skončí jakkoli, ať už se vyvine v lokální, regionální či všeobecnou válku, či ať už nakonec nepůjde o nic jiného než o pokračování permanentní války, kterou lidstvu kapitalismus vnucuje každý den, naše odpověď bude stejná jako už několik století. Internacionalismus je ona odpověď proletariátu na útoky buržoazie, odpověď, která znamená prolomit sociální smír, mír kapitálu, jak rozvíjet naše boje tam, kde žijeme, proti našim přímým vykořisťovatelům na celém světě. Připravujeme naše řešení kapitalistické krize: celosvětovou sociální revoluci, a zatím odpovídáme způsobem „oko za oko“ na zhoršování našich životních podmínek. Jen tak můžeme bojovat proti řešení, které prosazuje buržoazie, proti všeobecné válce.

Chtěli bychom na tomto místě kritizovat pacifistický a rezignovaný postoj zaznívající z některých vyjádření, která se formálně hlásí k táboru anti-kapitalistického boje a která prosazují odmítnutí „jakékoli anexe, která urychluje cestu kapitalistické války“. Tato prohlášení předkládají zprofanovanou argumentaci, kterou již tisíckrát použila sociální demokracie a kterou již tisíckrát revolucionáři odsoudili, podle níž je „kapitalistická válka terén obzvláště nepřátelský pro vustavení se proletariátu jako třídy pro sebe“. Jistě, přípravy na nové válečné orgie nás nenaplňují žádnou radostí, ale máme-li čelit této nevyhnutelné kapitalistické potřebě, odmítáme nad tím fňukat. Historicky sociální demokracie vždy zbožňovala a vychvalovala „lineární pokrok“ sociálních hnutí bez zádrhelů a bez rozkolů, které by nás pokojně dovedlo až k „velkému dni“ nového proletářského ráje. Ale skutečnost kapitalistického pekla nám ukazuje jiné cesty. Proto vyzýváme proletáře v boji, aby nekapitulovali, aby se nenechali svazovat paralyzujícími iluzemi, ale aby naopak našli novou hnací sílu pro své akce v nových materiálních podmínkách, které válka přináší, a aby na sebe vzali tuto odpovědnost tváří v tvář historii a lidstvu...

Protože ani vypuknutí imperialistické války, dokonce ani všeobecné imperialistické války, nemusí nutně znamenat konečné rozdrčení proletariátu. Z historického hlediska ve skutečnosti válka na počátku skutečně značí relativní likvidaci hnutí, dialekticky však může znamenat, že se boje znovu vynoří, o to silnější, že právě válka jasně odhaluje rozpory a brutalitu kapitalistickému systému vlastní. Pro revoluční proletáře znamená boj proti válce revoluční defetismus.

Revoluční defétismus se otáčí zády k jakékoli formě pacifismu, i jakkoli maskované a jakkoli radikální, tedy k jakémukoli postoji, který prostřednictvím konkrétních a přesných pokynů nejedná a nepodporuje aktivity směřující k porážce „našeho“ tábora, „našeho“ národa, „naší“ armády, „naší“ buržoazie.

Těch padesát tisíc mírumilovných demonstrantů nenávidících válku a milujících mír, kteří nedávno pochodovali Moskvou, válečné přípravy nijak nenaruší. Dokud se bude odsouzení kapitalistické války omezovat na požadavek návratu k předchozímu stavu, k míru (který není ničím jiným než sociálním smírem potřebným k procesu extrakce nadhodnoty z práce nás, moderních otroků), dokud nebude odhalena a zdůrazněna dialektická spojitost mezi kapitalistickou válkou a mírem, jsou všechny pacifistické demonstrace odsouzeny k tomu, aby pasivně čekaly na to, až na nás kapitál uvalí ještě horší formu sociálního smíru, mír hrobů...

Na rozdíl od pacifistického fňukání, revoluční defétismus znamená především žádné oběti ve jménu zájmů národa, ale právě naopak, sociální boj za životní a pracovní podmínky pracující třídy, i kdyby už válka vypukla a buržoazie vyzývala k národní jednotě. Na vyšší úrovni pak revoluční defétismus znamená organizovat sabotáž ekonomiky, výroby, dopravy zbraní... jakéhokoli nacionalistického konsensu, a zároveň organizovat defétistickou propagandu, která musí otrávit celou společnost až do základu jistot zakořeněných v myslích „užitečných idiotů“...

Revoluční defétismus znamená organizaci všech akcí směřujících k podkopání morálky vojenských jednotek i k tomu jak zabránit posílání proletářů na jatka...

Revoluční defétismus znamená organizovat co nejmasivnější dezerci a zastavení palby mezi proletáři v uniformách na obou stranách válečné linie. Znamená opustit vzdálené fronty a přenést válku, nikoli mezi proletáři ale mezi třídami, do center válečných supermocností.

Revoluční defétismus znamená povzbuzovat sbratřování, vzpoury, obrácení zbraní proti organizátorům válečného masakru, tj. proti „naší vlastní“ buržoazii a jejím lokajům...

Revoluční defétismus znamená rozhodnou a útočnou akci s cílem obrátit imperialistickou válku v revoluční válku za zrušení této třídní společnosti založené na strádání a válce, ve válku za komunismus.

Jistě, revoluční defétismus si nemůžeme představovat pouze v jednom táboře konfliktu. Válečná sabotáž, tak jak

ji chápeme, záleží na mezinárodní podstatě proletariátu, a proto cílí na naši třídu na celém světě. Revoluční defétismus znamená totální boj proti „naší“ buržoazii ve všech táborech, ve všech zemích.

Pokud se proletariát chce definitivně zbavit válečného masakru, má jedno jedinou možnost: zevšeobecnit akce revolučního defétismu. Rozvoj boje má své vlastní požadavky: musí rozbít sociální soudržnost nejen v jednotkách armády, ale také v celé společnosti. Aby se tak mohlo stát, musíme jednou provždy skoncovat s nacionalismem tak, že budeme jasně a nahlas znovu a znovu hlásat, že proletáři nemají žádný zájem ani na této válce, ani na tomto umírajícím světě. Vyzýváme pouze k jediné válce, k válce proti našim vykořisťovatelům, ať už jsou z Ukrajiny, Ruska, Ameriky, Německa, Anglie, Francie, České republiky či odjinud.

Vyzýváme proletáře, aby odsoudili připravovanou vojenskou intervenci a aby se proti ní ostře postavili prostřednictvím přímé akce, sabotáže, všeobecné a povstalecké stávk... Vojenská dobrodružství jsou placena z kapes pracující třídy! Žádné utahování opasků pracujících ve jménu buržoazní války!

Ať už jsou vojenská letadla, válečné lodě a střely odkudkoliv, vždy za nimi stojí muži a ženy – námezdní dělníci – kteří musí válečné stroje přepravit na místo určení, zásobovat je palivem... Jen proletáři v boji mohou a musí zabránit válečné mašinérii v zabíjení, výrobní mašinérii ve fungování...

Rozvíjme nová ohniska boje, upevňujeme ta, která už existují, vyvolávejme stávky v armádách, továrnách, dolech, kancelářích, školách..., kdekoli, kde trpíme vykořisťováním v rukou tohoto světa smrti a bídy...

Proti naší vlastní vykořisťovatelské buržoazii, proti našemu vlastnímu státu, jež vede válečnou štvanici, v Rusku, na Ukrajině, v USA, v EU i jinde, organizujeme a rozvíjeme revoluční defétismus...

Být vlastenec znamená být vrah! Pryč se všemi státy!

Třídní solidaritu s revolučními defétisty ze všech táborů!

Otočme své zbraně proti „naším“ generálům, proti „naší vlastní“ buržoazii!

Znovu pozvedněme vlajku komunistické revoluce!

★ Březen/Duben 2014 ★

Jestliže jsme tento text napsali a distribuujeme ho v několika jazycích, je to proto, abychom mohli centralizovat naše aktivity, navázat kontakt s dalšími revolucionáři, posílit tábor těch, kteří brání internacionalistickou perspektivu, vyjádřit potřeby proletariátu, který se bouří proti válce, sociálnímu smíru a bídě, a posílit skrze jasnou perspektivu boje a rozhodnost dopad našeho odporu.